

KRABAT

EVIGHEDENS TEJNINGER

HESTE OG HAGLGEVÆRER

BJARNE NORDBERG PEDERSEN

ISABELLA

SEBASTIAN

INDIANER-
SPEJDER

SHERIF
JOHN BLY

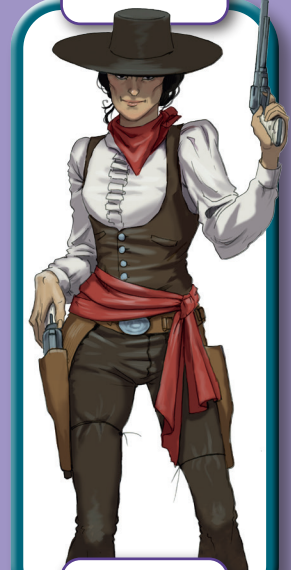
OLIVER

MATHILDE

SALOON-
PIGE

REVOLVER-
KVINDE

BJARNE NORDBERG PEDERSEN

EVIGHEDENS
TEJNINGER

HESTE OG HAGLGEVÆRER

*Verden blev ikke skabt af magi,
men gennem De Sandes fantasi.
Vi var fanger, i deres drømme,
som drivtømmer i vilde strømme.
Syv nøgler har vi derfor smedet
til deres hjem, som før var fredet,
syv nøgler, der vil åbne porte,
og sætte løs de slavegjorte
og gøre verden fri.*

1

KOMA

Oliver havde forventet lyden af en respirator, der bipede. Det var der altid, når nogen lå i koma på film. I virkeligheden var det anderledes, for på stuen var der stille som i en grav.

Mathildes far lå i sengen med en slange i næsen og virkede tynd og skrøbelig. Det var svært at gætte på, hvor gammel han egentlig var, når han lå der helt afkræftet.

”Hallo! Vågn op, din bums!” småråbte Isabella ind i hans øre.

Oliver for sammen og skulle til at skælde hende ud, da Mathilde og Sebastian kom tilbage med mad. De havde hentet det i sygehusets automater. Det bestod mest af slik, men Oliver var så sulten, at han kunne spise en hest. Han havde været nødt til at ringe til sin mor og sige undskyld, fordi han havde råbt ad hende. Hans korte samtale under kampen mod Spejdermand i *Utrolige Superhelte* var også sket i virkeligheden. Heldigvis havde han kunnet bortforklare

det med, at han havde troet, at det var en telefonsælger, der havde ringet for 114. gang. Hans mor hadede telefonsælgere.

Sebastian og Mathilde spiste deres slik, mens de sad på en tom hospitalsseng og hviskede sammen. En gang imellem fnisede de. Oliver sad i en blød stol ved siden af Isabella og spiste i tavshed. Han skulle aldrig have ladet dem sidde bagi bilen sammen, da de kørte tilbage til Sjælland. De havde snakket under hele turen og stoppede ikke engang her. Da døren åbnede og Jesper trådte ind, tav de alle fire.

Det var ham, der havde kørt dem hele vejen fra Jylland, efter de havde fundet den fjerde terning. Han vidste, hvor den femte terning var gemt. Lige her på det samme hospital, hvor Mathildes far lå i koma. Oliver havde talt med ham på turen. Jesper havde spillet rollespil med Mathildes far for mange år siden. Inden han fik grå hår og stoppede med at vokse opad. Nu var det vist kun hans mave, der voksede.

Han strakte sin hånd frem og viste en gylden terning. Denne her var også en ti-sidet, som den terning de fandt i går. Den anden af de to, der altid var i et terningesæt.

”Her er terningen, men jeg tror ikke, den kan hjælpe jer.”

Mathilde trak en gummihandske på og tog terningen fra ham: ”Hvorfor tror du ikke det?”

”Jeg har forsøgt mange gange at hjælpe din far, men terningen virker ikke.”

”Nej,” svarede Mathilde og lød trist. ”Du skal jo have fat i det spil, som far er fanget i. Et karakterskema eller et eventyrplot. Et eller andet fra spillet.”

Jesper åbnede en skuffe ved siden af sengen og trak et par gamle regelbøger og et par skemaer op. Det lignede *Flyveøgler og Fangekældre*.

”Jeg har forsøgt at bruge terningen mange gange for at komme ind og hente din far, men det er aldrig lykkedes.”

”Det er jo, fordi han er død derinde,” svarede Mathilde desperat.

Jesper rystede på hovedet. ”Det tror jeg faktisk ikke. Jeg tror bare ikke, at han er i stand til at klare sin opgave i spillet. Han har brug for hjælp derinde.”

”Hvordan kan du vide det? Han har jo været i koma i snart otte år!”

Mathilde lød faktisk vred nu. Oliver tog et skridt frem for at sige noget trøstende, men Sebastian kom ham i forkøbet. Han lagde en hånd på hendes skulder, og hun lod ham gøre det.

Jesper sendte hende et nervøst smil.

”Jeg kunne ikke forklare det i bilen. Det var derfor, jeg måtte hente jer. Jeg har spillet mange år med din far, og dengang var det ikke farligt at spille. Vi brugte terningerne til at komme ind i spillet og flere af os kom til skade. Men gamemasteren sørgede altid for, at ingen døde eller blev fanget derinde. Oliver fortalte mig, at spillet nu tager over og ændrer verdenen?”

Mathilde nikkede.

”Det skete altså ikke, dengang jeg spillede for mange år siden. Spillet var altid nøjagtig, som gamemasteren havde lavet det.”

”Så noget er anderledes nu?” spurgte Oliver.

”Ja, og derudover opdagede jeg noget mystisk for et par måneder siden,” sagde Jesper og trådte over til sengen. ”Jeg har en teori om, hvorfor din far tog ind i spillet alene.”

”Han efterlod et brev,” sagde Mathilde, ”hvor han forklarede, at han lige måtte klare en sidste forhindring.”

”Jeg tror, han rejste ind for at besøge Morgengry.”

”Morgengry? Hvem er det?” spurgte Oliver.

”Din far var ret glad for en NPC inde i spillet. En halv-
elver, der hed Morgengry. Vi havde hende med på flere
eventyr. Det var næsten, som om hun var virkelig.”

”Var han kærester med en anden pige end Mathildes
mor?” udbrød Sebastian.

”Ja, det kan man vel sige, men I skal huske på, at det
her var længe før, han mødte din mor, Mathilde. Desuden
fandtes hun jo slet ikke i virkeligheden.” Jesper tørrede sig
nervøst over panden med sit ærme. ”Jeg tror, at han rejste
ind for at sige farvel til hende, og at noget fangede ham
derinde.” Han tog fat i ansigtet på Mathildes far og åbnede
forsigtigt hans mund. ”Prøv at se. I skal lidt tæt på for at se
det. Jeg opdagede det kun ved et tilfælde, fordi din far lå og
savlede en smule en dag, jeg var her.”

Jesper trak ned i læben, hvor et par sår viste sig. Det
lignede en lang række af blister, der ved et tilfælde fyldte
det meste af læben, men der var ingen tvivl. De dannede
bogstaver.

Hjælp mig

De gispede alle fire.

”Han ... han er i live,” halvt grinede, halvt græd
Mathilde. ”Han er i live!” Hun sendte Oliver et smil, men
det var Sebastian, der greb hende og gav hende et kram. Selv
Isabella løb over og krammede hende. Oliver vidste ikke

helt, hvad han skulle gøre af sig selv, så han aede Mathilde på armen og sagde: ”Æhh, tillykke.” Han følte sig ret dum bagefter, men hun sagde i det mindste tak.

Inden nogen kunne nå at stoppe hende, trak Mathilde terningen frem og rullede den hen over skemaerne og regelbøgerne.

”Hvad laver du? Er du sindssyg!” udbrød Isabella, og Oliver forventede, at de ville blive suget ind i et spil. Der skete ikke noget.

”Jeg har forsøgt mange gange, Mathilde.” sagde Jesper trist. ”Det virker ikke, og jeg ved ikke hvorfor.”

Hun samlede terningen op og rullede den hen over flere skemaer og bøger. Til sidst gav hun op.

”Men han er i live. Det betyder, at vi kan redde ham. Vi må finde ud af hvordan.”

”Jeg ved ikke, hvorfor det ikke virker, men der er nogle andre her på hospitalet lige nu, som du kan redde.”

”Andre?” spurgte Oliver forvirret.

”Ja,” svarede Jesper. ”Jeg havde efterladt terningen, fordi jeg ikke troede, at den virkede, og der var desværre nogle børn, der brugte den til at spille et brætspil.”

”Børn? Har du ladet nogle syge børn blive fanget i et matadorspil?” spurgte Isabella.

”Nej, det er meget værre end det ...”

COWBOYS OG INDIANERE

Jesper åbnede døren ind til fællesstuen, hvor fire børn i hospitalstøj lå og sov hen over et brætspil. Der lå papplader og plastikfigurerer ud over hele bordet. Oliver havde set folk sove på den måde mange gange. De var fanget i spillet.

”Hvordan er det muligt?” spurgte Isabella. ”Det er jo ikke et rollespil.”

Sebastian samlede en plade op: ”Nej, men det er tæt på. De spiller *Skygger af Svovl*. Et brætspil, der foregår i det gamle vesten med cowboys og indianere. Man gennemfører flere missioner og bliver stærkere fra plot til plot. Det minder om et rollespil.”

Oliver samlede en af figurerne op og stirrede på en stor og muskuløs mand med fjerprydelse og to økser.

”Må man overhovedet sige indianer mere?” spurgte han forvirret.

”Hvad mener du?” sagde Sebastian.

”Er det ikke et af de ord, man ikke skal bruge længere?”

”Hvad? Hvad er der nu galt med indianere?”

”Det er noget med, at de fik navnet, fordi Columbus troede, at han var kommet til Indien, selvom det var Amerika. Det var en megaforvirrende rejse. Jeg hørte faktisk lidt efter i skolen. Man skal sige indfødte amerikanere i stedet for. For de er jo ikke fra Indien.”

”Nørd,” hostede Isabella i sin hånd.

”Tak,” smilede Oliver tilbage til hende. ”Men *Skygger af Svovl* foregår tilbage i tiden, så her hedder de altså indianere. Det bliver vi nok nødt til at finde os i.”

”Vi må redde dem,” sagde Mathilde.

Hun vendte sig mod Jesper og rakte terningen til ham. Han samlede den forsigtigt op.

”Jeg ville gerne tage med ind og hjælpe jer, men jeg er bange for, at det ikke længere virker for mig.”

”Hvad mener du?” spurgte Oliver.

Jesper svarede ved at snuppe terningen fra Mathilde og tabe den ned på bordet. Den landede på en firer, men der skete ingenting. ”Jeg har forsøgt mange gange med forskellige spil. Det virker bare ikke længere for mig. Jeg ved ikke hvorfor. Men jeg kan da blive ude og tage mig af de børn, der vågner, og sørge for, at ingen finder jeres sovende kroppe.”

”Det kan jo være, det ikke kun er for dig. Måske virker det ikke for nogen af os?” foreslog Sebastian og samlede terningen op. De fulgte alle hans bevægelse, da han kastede den ud over bordet. Allerede i luften kunne Oliver mærke, at det følte anderledes.

”Sebastian! Vent!” råbte han og forsøgte at gribe terningen. Den ramte hans hånd og blev kastet til siden. Den ramte bordet og trillede ned på gulvet. Oliver bukkede sig ned efter den og kunne se, at den var i bevægelse ind under en sofa i nærheden.

Mathilde forsøgte også at få fat i den, men terningen lå stille, inden hun fangede den.

Oliver slog øjnene op. Han stirrede op i et beskidt træloft. Rummet, han befandt sig i, stank syrligt blandet med noget skarpt. Han lå i en hård seng, hvor der stod et natbord ved siden af. Det var fyldt med tomme whiskyflasker. Ikke så langt fra sengen stod en brækspand, der var godt fyldt af opkast.

”Great! Jeg spiller en alkoholiker ...” Stemmen lød en smule rusten, men det var helt sikkert en kvindestemme. Oliver satte sig op i sengen og fik øje på et større spejl ved

siden af en dør. Han sprang på benene og gik forsigtigt hen til spejlet.

”Det er Så meget Sebastians skyld, at jeg ikke spiller en stor, sej indianer med økser.”

Han stoppede op foran spejlet og gispede.

Han var iført et stramt korset og en stor, rød kjole. Håret var sat i store, blonde krøller, der hang helt ned over skuldrene. En lille, sjov hat var sat fast i håret. Hans støvler var sorte og med så mange snører, at det ville tage en time at få dem af. Sikkert derfor han havde sovet med støvlerne på. ”Hvorfor sker det her hele tiden for mig?”

Inden han fik et svar, lød der et brag uden for vinduet. Instinktivt førte han hånden ind under sin kjole og trak en pistol ud. Han havde slet ikke opdaget, at den hang fast omkring hans lår med en læderrem. Pistolen var på størrelse med hans hånd. Lige så imponeret som Oliver havde været over sin hurtige reaktionsevne, lige så skuffet var han over sin nye pistol.

En vred, dyb stemme råbte udefra: ”Hvor er den kylling af en sherif henne? Han har et minut til at komme ud, ellers begynder jeg at pløkke gidsler!”

Oliver kiggede ud ad vinduet. Stemmen tilhørte en bredskuldret mand med sort cowboyhat. Han stod nede på gaden. Hvis der var noget, Oliver havde lært fra westerns, så var det, at skurkene altid bar sorte hatte. Han havde fat i armen på en kvinde på Olivers mors alder. Han holdt en pistol mod hendes tinding. Oliver vidste ikke, om det var en af de andre eller en NPC. Rent faktisk vidste han ikke, om man tabte det her spil, hvis uskyldige kom til skade, ligesom i *Utrolige Superhelte*. Én ting var han sikker på. Det var ikke ham, de ledte efter.

Manden fik øjenkontakt med Oliver, og blikket sendte en kuldegysning igennem hans krop. Han spændte hanen på sin pistol, der var langt større end Olivers. Kvinden vred sig, da han tog bedre fat i hende. Oliver vidste ikke, hvor

de andre var, så det måtte være op til ham at redde hende. Hvor var de mon? Han fik øje på flere banditter, der stod sammen med manden. De kiggede på fra et par meters afstand og lo. De bar også alle pistoler og mørkt tøj. Der var noget galt med deres ansigter. Det virkede, som om deres skæg var levende.

”Tredive sekunder,” råbte manden.

Bjarne Nordberg Pedersen

bor og arbejder som børnebibliotekar i Holbæk. Han har altid elsket den gode historie og arbejder med konceptet, når han formidler til børn og unge, fysisk eller gennem sin podcast: "Portalen." Hans hobbyer involverer rollespil, brætspil, film, serier, computerspil og meget mere ... Han har skrevet historier siden første klasse og udgav sin første bog i 2014.

BØGER I SERIEN

